

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Begrave våre opprørsvåpen

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ...

Måtte vi begrave – veldig, veldig dypt – ethvert element av opprør mot Gud i vårt liv, og erstatte det med et villig hjerte og et villig sinn.

Mormons bok forteller at ca. 90 år før Kristi fødsel, tok kong Mosiahs sønner fatt på det som skulle bli en 14 år lang misjon til lamanittene. Mislykkede forsøk hadde blitt gjort gjennom mange generasjoner for å bringe lamanittene til tro på Kristi lære. Denne gangen ble imidlertid tusenvis av lamanitter omvendt og ble Jesu Kristi disipler gjennom Den hellige ånds mirakuløse inngripener.

Vi leser: “Og like sikkert som Herren lever, like sikkert er det at alle som trodde – eller alle som ble bragt til kunnskap om sannheten gjennom Ammon og hans medbrødres forkynnelse ifølge åpenbaringsens og profetiens ånd og Guds kraft som utførte mirakler i dem – ja, jeg sier til dere at like sikkert som Herren lever, så mange av lamanittene som trodde på deres forkynnelse og ble omvendt til Herren, falt aldri fra.”

Nøkkelen til dette folkets varige omvendelse er uttalt i neste vers: “For de ble et rettferdig folk, de la ned sine opprørsvåpen og kjempet ikke mer mot Gud, heller ikke mot noen av sine medbrødre.”

Denne henvisningen til “opprørsvåpen” var både bokstavelig og billedlig. Det betydde deres sverd og andre krigsvåpen, men også deres ulydighet mot Gud og hans bud.

Kongen til disse omvendte lamanittene uttrykte det på denne måten: “Og se nå, mine brødre ... alt vi kunne gjøre ... var å omvende

to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king's words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father's plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon's unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment

oss fra alle våre synder og de mange mord som vi har begått, og få Gud til å ta dem bort fra våre hjerter, for alt vi kunne gjøre var å omvende oss tilstrekkelig for Gud så han kunne ta bort vår skamlett.”

Legg merke til kongens ord – ikke bare hadde deres oppriktige omvendelse ført til tilgivelse for deres synder, men Gud fjernet også skamlettene av disse syndene og til og med ønsket om å synde fra deres hjerte. Som dere vet, istedenfor å risikere en eventuell tilbakevending til deres tidligere tilstand av opprør mot Gud, begravde de sine sverd. Og da de begravde sine fysiske våpen, med et forandret hjerte, begravde de også sin tilbøyelighet til å synde.

Vi kan spørre oss selv hva vi kan gjøre for å følge dette mønsteret, å “[legge] ned [våre] opprørsvåpen”, uansett hva de måtte være og bli så “omvendt til Herren” at syndens skamlett og ønsket om synd blir tatt fra vårt hjerte, og vi aldri vil falle fra.

Opprør kan være aktivt eller passivt. Det klassiske eksempelet på bevisst opprør er Lucifer, som i den førjordske verden motsatte seg Faderens forløsningsplan og samlet andre til å motarbeide den også, “og på den dagen fulgte mange etter ham.” Det er ikke vanskelig å skjønne virkningen av hans vedvarende opprør i vår egen tid.

Mormons boks uhellige trio av antikrister – Sherem, Nehor og Korihor – gir oss et klassisk studium av aktivt opprør mot Gud. Den overordnede tese til Nehor og Korihor var at det ikke finnes noen synd. Derfor er det intet behov for omvendelse, og det finnes ingen Frelser. “Hvert menneske [utvikler] seg i forhold til sine evner, og hvert menneske seire[r] i forhold til sin styrke, og uansett hva et menneske [gjør], så [er] det ingen forbrytelse.” En antikrist forkaster religiøs autoritet og karakteriserer ordinanser og pakter som handlinger “fastsatt av prester i fordums tid for å tilrive seg makt og myndighet”.

Et eksempel på overlagt opprør med en lykkeligere slutt i de siste dager, er historien om William W. Phelps. Phelps sluttet seg til Kirken i 1831 og ble utnevnt til Kirkens boktrykker. Han redigerte flere tidlige publikasjoner fra Kirken, skrev en rekke salmer og var skriver for Joseph Smith. Dessverre vendte han seg mot Kirken og profeten, i den grad at han avga falskt vitnesbyrd mot Joseph Smith ved domstolen i Missouri, noe som bidro til at profeten ble fengslet der.

there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. “I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me.”

In his reply the Prophet stated: “It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last.”

With sincere repentance, William Phelps buried his “weapons of rebellion” and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line “I did it my way.” Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be “I did it God’s way,” because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior’s example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

“He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

“And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?”

There is no “my way” if we are to follow Christ’s example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons,

Senere skrev Phelps til Joseph og ba om tilgivelse. “Jeg kjenner min situasjon, du kjenner den og Gud kjenner den, og jeg ønsker å bli frelst hvis vennene mine vil hjelpe meg.”

I sitt svar sa profeten: “Det er riktig at vi har lidd meget som følge av din oppførsel ... Imidlertid er begeret blitt tømt, vår Faders vilje har skjedd, vi er ennå i live, og det takker vi Herren for ... Kom, kjære broder, striden er endt, for tidligere venner er igjen dine venner.”

Med oppriktig omvendelse begravde William Phelps sine “opprørsvåpen” og ble igjen mottatt i fullt fellesskap og falt aldri mer fra.

Imidlertid er kanskje den mest lumske formen for opprør mot Gud den passive versjonen – å ignorere hans vilje i vårt liv. Mange som aldri ville vurdert aktivt opprør, kan likevel motsette seg Guds vilje og ord ved å følge sin egen vei uten hensyn til guddommelig rettledning. Jeg kommer til å tenke på sangen som sangeren Frank Sinatra gjorde berømt for mange år siden, med den klimatiske linjen: “I did it my way” [Jeg gjorde det på min måte]. Det er utvilsomt rikelig med rom for personlige preferanser og individuelle valg, men når det gjelder frelse og evig liv, skulle kjenningsmelodien vår være “jeg gjorde det på Guds måte,” for det finnes virkelig ingen annen måte.

Ta for eksempel Frelserens eksempel med hensyn til dåp. Han underkastet seg dåpen som et tegn på lojalitet til Faderen og som et eksempel for oss:

“[Han viser] menneskenes barn at han i kjødet ydmyker seg for Faderen og vitner for Faderen at han ville være lydig mot ham ved å holde hans bud ...

Og han sa til menneskenes barn: Følg meg! Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus hvis vi ikke er villige til å holde Faderens bud?”

Det finnes ingen “min måte” hvis vi skal følge Kristi eksempel. Å prøve å finne en annen kurs til himmelen er som det nytteløse i å arbeide på Babels tårn istedenfor å se hen til Kristus og hans frelse.

Sverdene og andre våpen som lamanittenes konvertitter begravde, var opprørsvåpen på grunn av måten de hadde brukt dem på. De samme slags våpen i deres sønners hender, som

being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for

ble brukt til forsvar av familie og frihet, var ikke opprørsvåpen mot Gud i det hele tatt. Det samme var tilfelle med slike våpen i nephittenes hender: “De kjempet ikke for kongedømme eller makt, men de kjempet for sine hjem og sin frihet, sine hustruer og sine barn og for alt de hadde, ja, for sin måte å tilbe på og for sin kirke.”

På samme måte finnes det ting i vårt liv som kan være nøytrale eller til og med gode i seg selv, men som blir “opprørsvåpen” når de blir brukt på feil måte. Vår tale kan for eksempel oppbygge eller fornedre. Som Jakob sa:

“Men tungen kan [tilsynelatende] ikke noe menneske temme. Den er et ustyrlig onde, full av dødelig gift.

Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbanner vi menneskene, som er skapt etter Guds bilde.

Av samme munn går det ut velsignelse og forbannelse. Mine brødre, det må ikke være slik!”

Det er mye i den offentlige og personlige debatt i vår tid som er ondsinnet og ondskapsfull. Det er mye vulgær og blasfemisk snakk, selv blant ungdom. Denne typen snakk er “opprørsvåpen” mot Gud, “full av dødelig gift”.

Tenk over et annet eksempel på noe som i bunn og grunn er bra, men som kan vendes mot guddommelige direktiver – en persons karriere. Man kan finne ekte tilfredsstillelse i et yrke eller en tjeneste, og vi nyter alle godt av det hengivne og talentfulle mennesker på mange felt har oppnådd og skapt.

Likevel er det mulig at hengivenhet til karriere kan bli det overordnede fokuset i ens liv. Da blir alt annet sekundært, også ethvert krav Frelseren gjør på ens tid og talent. For menn og også kvinner kan det å gi avkall på legitime muligheter til ekteskap, unnlate å holde seg til og løfte sin ektefelle, unnlate å ha omsorg for sine barn eller til og med bevisst unngå velsignelsen og ansvaret for å oppdra barn utelukkende for karriereutviklingens skyld, omgjøre prisverdige prestasjoner til en form for opprør.

Et annet eksempel angår vårt fysiske vesen. Paulus minner oss på at vi skal forherlige Gud både med legeme og ånd, og at dette legemet er et tempel for Den hellige ånd, “som dere har fått fra Gud. Dere tilhører ikke lenger dere selv”. Dermed har vi en berettiget interesse til å bruke

our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

tid på å ta vare på vårt legeme så godt vi kan. Få av oss vil nå toppen av prestasjonene vi nylig har sett i bragdene til olympiske og paralympiske idrettsutøvere, og noen av oss opplever alderens virkninger, eller det president M. Russell Ballard kalte “når naglene løsner”.

Likevel tror jeg det gleder vår Skaper når vi gjør vårt beste for å ta vare på hans vidunderlige gave, vårt fysiske legeme. Det ville være et tegn på opprør å skjemme eller besudle ens kropp, eller misbruke den, eller unnlate å gjøre det man kan for å fremme en sunn livsstil. På den annen side kan forfengelighet og det å bli oppslukt av sin kropp, utseende eller påkledning, være en form for opprør, og føre til at man tilber Guds gave istedenfor Gud.

Til syvende og sist betyr det å begrave våre opprørsvåpen mot Gud ganske enkelt å følge Den hellige ånds tilskyndelser, legge av det naturlige menneske og bli “en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning”. Det betyr å sette det første budet først i vårt liv. Det betyr å la Gud råde. Hvis vår kjærlighet til Gud og vår beslutning om å tjene ham av all vår makt, sinn og styrke, blir målestokken hvorved vi bedømmer alle ting og tar alle våre avgjørelser, vil vi ha begravd våre opprørsvåpen. Ved Kristi nåde vil Gud tilgi våre synder og opprør fra fortiden, og vil fjerne skampletten av disse syndene og opprørene fra vårt hjerte. Med tiden vil han til og med fjerne ethvert ønske om ondskap, slik han gjorde med disse lamanittiske konvertittene før i tiden. Deretter vil vi også “[aldri falle] fra”.

Å begrave våre opprørsvåpen fører til en unik glede. Med alle som noensinne har omvendt seg til Herren “kan synge ... den forløsende kjærlighet[s sang]”. Vår himmelske Fader og hans Sønn, vår Forløser, har bekreftet sin uendelige forpliktelse til vår ultimate lykke gjennom den dybeste kjærlighet og offer. Vi opplever deres kjærlighet daglig. Vi kan utvilsomt gjengjelde den med vår egen kjærlighet og lojalitet. Måtte vi begrave – veldig, veldig dypt – ethvert element av opprør mot Gud i vårt liv, og erstatte det med et villig hjerte og et villig sinn. I Jesu Kristi navn. Amen.